Anmodning om en rådgivende udtalelse fra EFTA-Domstolen indgivet den 1. februar 2011 af Borgarting Lagmannsrett i sagen STX Norway Offshore AS m.fl. mod Staten ved Tariffnemnda

(Sag E-2/11)

(2011/C 208/06)

Borgarting lagmansrett (Borgarting appeldomstol) har ved skrivelse af 1. februar 2011, som indgik til EFTA-Domstolens justitskontor den 9. februar 2011, anmodet EFTA-Domstolen om en rådgivende udtalelse i sagen STX Norway Offshore AS m.fl. mod Staten ved Tariffnemnda vedrørende følgende spørgsmål:

1. Tillader direktiv 96/71/EF, herunder artikel 3, stk. 1, første led, litra a) og/eller c), jf. stk. 2, at en EØS-stat sikrer arbejdstagere fra en anden EØS-stat, der udstationeres på dens område, følgende arbejds- og ansættelsesvilkår, som i den EØS-stat, hvor arbejdet udføres, er blevet fastsat i landsdækkende kollektive aftaler, der finder generel anvendelse, jf. direktivets artikel 3, stk. 8:

   a) maksimal sædvanlig arbejdstid

   b) løntillæg til basislønnen pr. time for arbejdsopgaver, der kræver overnatning væk fra hjemmet, dog ikke for ansatte, der ansættes på arbejdsstedet, og

   c) godtgørelse af udgifter til rejse og ophold, når arbejdsopgaverne kræver overnatning væk fra hjemmet, dog ikke for ansatte, der ansættes på arbejdsstedet?

   Hvilken betydning — om nogen — har det for besvarelsen af ovenstående spørgsmål, hvilken andel af de ansatte der var omfattet af den relevante kollektive aftale, før det blev konstateret, at den fandt generel anvendelse?

2. Hvis ansættelses- og arbejdsvilkårene i den EØS-stat, hvor arbejdet udføres, er fastsat i en landsdækkende kollektiv aftale, som det er konstateret, finder generel anvendelse, jf. artikel 3, stk. 8, og de opfylder kravene i artikel 3, stk. 1, i direktiv 96/71/EF, skal den nationale domstol da foretage en selvstændig vurdering af, om disse ansættelses- og arbejdsvilkår opfylder kravene i artikel 36 EØS, herunder af, om de er berettigede på grund af tungerevejende hensyn til almenvellet?

3. Hvis spørgsmål 2 besvares bekræftende:

   a) Tillader artikel 36 i EØS, at de grunde, der angives for at beslutte, at visse ansættelses- og arbejdsvilkår i en landsdækkende kollektiv aftale skal finde generel anvendelse på den pågældende industri, er »at sikre, at udenlandske arbejdstagere har løn- og arbejdsvilkår, der svarer til de norske arbejdstageres«?

   b) Kan der opstilles en formodning — dog således at parterne kan føre bevis for det modsatte — for, at ansættelses- og arbejdsvilkår, der er forenelige med direktiv 96/71/EF, jf. artikel 3, stk. 1, sammenholdt med artikel 3, stk. 8, sikrer beskyttelsen af arbejdstagere og loyal konkurrence?

   c) Hvilken betydning — om nogen — har det for besvarelsen af spørgsmål 3, litra a), om værtsstaten anvender en ordning, hvor ansættelses- og arbejdsvilkår, der finder generel anvendelse, er fastsat i nationale love, der suppleres af ansættelses- og arbejdsvilkår fastsat i landsdækkende kollektive aftaler, som det kan konstateres, finder generel anvendelse på det pågældende erhverv eller den pågældende industri?